AFACERE CÂINEASCĂ

de Mack Reynolds

Traducerea: Silviu Genescu

Când primii reprezentanți ai Terrei aterizară pe Sirius 2, avizi de afaceri cu minereuri radioactive care abundă pe această planetă, ei aveau la bord, drept mascotă a expediției, unul dintre ultimele specimene canine care se mai puteau găsi pe Pământ.

Faptul că „Şmecherie" se număra printre ultimele exemplare de câini, nu se datora nici vreunei boli năpraznice şi nici problemelor legate de perpetuarea speciei canine ci, pur şi simplu, faptului că omul se cam săturase de acest companion al său, care-l însoțise veacuri la rând. *Marmosetul* venusian şi *trillia* marțiană erau de departe mult mai isteți şi, se ştie, nici nu-ți dădeau atâtea dureri de cap.

Căpitanul Hanford - comandantul echipajului format din trei oameni şi-un câine - adresă un salut protocolar delegaților siriusieni, fiind doar uşor surprins de aspectul lor. Cocoțată pe un fel de şa, purtată de un individ aproape identic la înfățişare cu un airedale pământean, zăcea o ființă cu aspect de calmar. Le trebui ceva timp căpitanului şi celor din echipaj să-şi dea seama că dintre cei doi, creatura cu aspect de câine era depozitarul inteligenței cuplului, în vreme ce calmarul reprezenta un mănunchi folositor de tentacule controlate telepatic.

Comunicarea telepatică poate crea confuzii, fiind aproape imposibil de ştiut, atunci când grupul este format din mai mulți indivizi, care dintre specimene este cu „parlamentările".

După ce trecură de faza politeților de bun-venit, liderul siriusian remarcă, într-o manieră amabilă:

— Mi-aş permite să observ că animalele noastre domestice sunt, întrucâtva, superioare celor de la voi. Opt tentacule par să fie mult mai eficiente decât două membre cu cinci degete, aşa cum au ale voastre.

Căpitanul Hanford clipi nedumerit

— De fapt, continuă siriusianul, parcă scuzându-se, dacă nu vă supărați, animalele voastre mi se par oarecum dizgrațioase.

— Noi suntem obişnuiți cu ele, răspunse Hanford şi înghiți în sec.

Mai târziu, aflați deja în navă, căpitanul îşi privi indignat echipajul.

— Vă dați seama, zise el, că tipii îşi închipuie că „Şmecherie" este comandantul acestei expediții, iar noi animale domestice?

Aspirantul Jones observă pe un ton fericit:

— Cred că ai dreptate, Skipper, dar observi cât sunt de prietenoşi. Şi, pe deasupra, au făcut destul de uşor târgul cu uraniu. Guvernul va fi încântat şi...

— Vă dați seama, totuşi, ce iese dacă tipii ăştia siriusieni află că „Şmecherie" nu-i decât un moft? insistă căpitanul. Că noi îl considerăm o formă de viață inferioară?

Locotenentul Grant fu primul căruia îi pică fisa.

— Păi, asta înseamnă că, începu el tărăgănând cuvintele, de fiecare

dată când vom veni în contact cu ei, un câine va trebui să fie şi el prezent. Asta înseamnă că orice navă care vrea să plece de-acolo, cu o încărcătură de minereuri, va trebui să aibă câțiva câini la bord. Va trebui să ne purtăm ca şi cum câinii sunt rasa dominantă pe Pământ, iar noi doar simple animale de casă. De fiecare dată când vom *vorbi* cu siriusienii, va trebui s-o facem ca şi cum potaia *glăsuieşte.*

— Sfinte! izbucni Jones, dar nici nu sunt atâția câini pe Pământ. Va trebui să începem să-i creştem din nou, cât de repede putem.

Căpitanul privi în jos, spre „Şmecherie", a cărui limbă roşie atârna de-un cot din botul întredeschis. Dinții dezveliți dădeau impresia că răspunde privirii cu un rânjet.

— Fir-ai tu să... se zborşi căpitanul.

Coada lui „Şmecherie" mătură podeaua stânga-dreapta-stânga-dreapta.